

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. I.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence, Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 21/OAM, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2016, č.j. OAM-9/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2016, č.j. OAM-9/LE-LE05-LE05-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 23.5.2015, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu samostatně a ve spojení s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. V daném případě je prvním dnem zajištění žalobce den 9.2.2016. Délka zajištění je tak podle výroku napadeného rozhodnutí

stanovena na 104 dnů. Dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však činí celková maximální lhůta pro zajištění žalobce 110 dnů. Odůvodnění stanovené délky zajištění však nekoresponduje s jejím reálným určením do 23.5.2016. Pokud se žalovaný domnívá, že je nezbytných 110 dnů, nedává určená délka smysl. Spíše se zdá, že žalovaný pouze okopíroval část odůvodnění ze svých předcházejících rozhodnutí, aniž by zohlednil výrok, ke kterému v tomto případě dospěl.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že v rozhodnutí stanovené délce zajištění do 23.5.2016 nelze spatřovat porušení zákona o azylu, neboť zde stanovená délka nepřesahuje v ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovený limit 120 dnů. Žalovaný došel k celkovému počtu 110 dnů, neboť za základ vzal den 3.2.2016, tj. den podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zatímco žalobce den následující po dni nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedený způsob propočtu nelze považovat za nezákonný nebo nepřezkoumatelný. Rovněž upozornil na to, že v odůvodnění je uvedena pouze očekávaná nikoliv zcela reálná doba trvání zajištění, neboť lze očekávat její prodloužení i zkrácení. V napadeném rozhodnutí tak žalovaný nesoulad výroku s odůvodněním nespatřuje.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po zhodnocení skutkových i právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce namítl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť výrok rozhodnutí o době trvání zajištění neodpovídá jeho odůvodnění.

V žalobou napadeném rozhodnutí je doba trvání zajištění odůvodněna následovně: „Vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90-ti dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šesti měsíční lhůty pro vydání rozhodnutí, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto dobu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5 denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů.“

V daném případě je zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bude trvat přibližně 90 dnů. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost

o mezinárodní ochranu dne 3.2.2016, čímž bylo řízení o mezinárodní ochraně zahájeno. Pokud žalovaný uvažoval při konceptování rozhodnutí o pravděpodobném trvání řízení o mezinárodní ochraně, toto řízení v den vydání rozhodnutí už běželo, neboť není navázáno na rozhodnutí o zajištění, ale na podání žádosti o mezinárodní ochranu. Jak již uvedl žalovaný, výpočet předpokládané celkové maximální doby po kterou bude muset žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odvíjí žalobce ode dne následujícího po doručení rozhodnutí žalobci (dne 9.2.2016), zatímco žalovaný odvíjí výpočet doby od zahájení řízení o mezinárodní ochraně (dne 3.2.2016). Vzhledem k tomu, že zajištěn je žalobce právě za účelem realizace řízení o mezinárodní ochraně, nejví se tento bod, od něhož odvíjel žalovaný výpočet doby, po kterou bude trvat zajištění, jako nesprávný. Naproti tomu žalobce počátek výpočtu doby zajištění odvíjí od okamžiku, který žalovaný v době tvorby rozhodnutí nemohl objektivně znát, neboť nemohl přesně a bezpochyby určit, kdy bude žalobci rozhodnutí doručeno. Tato právní událost se dá pouze s určitou pravděpodobností předpokládat. Při přijetí žalobcova právního názoru by tak při každé závadě nebo pozdržení doručení muselo být rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost, neboť by došlo k rozporu mezi odůvodněním a výrokem rozhodnutí.

Soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, č.j. 2 Azs 203/2014 – 45, dle kterého z právní úpravy (konstrukce § 46a zákona o azylu) plyne, že lhůta pro nucené setrvání v zařízení pro zajištění cizinců začne plynout vždy dnem následujícím po vydání rozhodnutí, i kdyby bylo doručeno po uplynutí pětidenní lhůty, která je k tomu vyhrazena; nejpozději se však rozběhne šestým dnem po prohlášení o mezinárodní ochraně. Nicméně tato právní úvaha se vztahuje k určování konce maximální 120denní doby zajištění dle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Uvedené však nevylučuje úvahu, kterou provedl žalovaný ve svém rozhodnutí při určování konkrétní doby nutné k zajištění žalobce.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, neboť žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné co do úvah žalovaného o době trvání zajištění, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. března 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová